

Navegar enmig de llàgrimes amb un somriure constant

Soidemersol (La Buena Vida, 1997)

Enmig de la voràgine de guitarres grinyolants i del posat de colls retorçats que sostenen caps abandonats mentre miren a terra l'ombra de la seva mitja cabellera, als anys noranta del segle passat despunten també bandes de sons nets i pantalons sense trencar que estan cordats a la cintura. La Buena Vida es mou amb el vent del denominat Donosti Sound que capitanegen grups com ara Aventuras de Kirlian, secundats pels elegants Family i Le Mans.

El petit segell independent Siesta va fer una aposta clara per La Buena Vida. A començaments d'aquella dècada, el grup va aportar a la creixent escena independent una sèrie de cançons que parlaven de quotidianitat mitjançant recursos afables i sense artificis arrelats al pop més romàntic o a estils com la bossa nova.

Entre diferents EP i discos, el seu tercer LP, Soidemersol, es presenta com un àlbum regenerador per la formació donostiarra. La formació es va submergir de ple en una superproducció amb arranjaments de corda que comptava amb l'aposta en la distribució d'un segell gran com Polygram. Tot i això, la banda va fer un pas cap a la introspecció dels protagonistes de les petites històries de futur incert que es narren a cada cançó.

Ja no tenim escapatòria al trencament nostàlgic de la vida quotidiana que, a la manera de Juan Gris o de Picasso, el polifacètic Javier Aramburu presenta a la coberta. El disc comença amb "Buenas cosas mal dispuestas" i ens embarca en un viatge melancòlic total. L'orquestració, dirigida per Louis

Philippe, navega a "Pacífico", brilla a la catàrtica "Desde hoy en adelante" i ens convida a tancar els ulls a "Caminito del cielo".

Si una veu defineix un grup, un sentir, aquesta és la d'Irantzu Valencia. Amb la gola de vellut s'esforça per afinar i deixar anar amb sinuositat una melodia plena de saudade i unes lletres que dobleguen l'esperit cap a una tristor passatgera. Mikel Aguirre la sosté sovint a la doble veu o s'erigeix de protagonista. La resta de la banda, amb un capità a l'ombra (Pedro San Martin), omple un cos unitari i ben trenat.

Al tocadiscos sonen Love, una gota de Beatles, una mica de Belle & Sebastian, un pessic de Television, de Vainica Doble, de Carlos Berlanga o (per què no?), de Mocedades. Les germanes Brontë confabulen sota un arbre recaragolat, títols de crèdit de pel·lícula dels seixanta, reixa pintada de vermell, cel gris i un impermeable groc sota una escultura de Chillida, terra humida, les botes d'aigua preparades pel basal, tardor, Donostia, Londres, núvols baixos i una manta, persiana a mig obrir, olor de cafè i de canyella, pastís sortit del forn, una sola cullera, espelmes il·luminen el paper pintat amb geometries de la paret, un ball d'estiu, una orquestra de fons, un la menor, un re menor, un sí bemoll, una mà que acarona uns cabells i, amb el revers de l'altra mà, una carícia fràgil, un record amarg, llàgrimes roents, sal al cos, el vent i el mar, la nostàlgia, la pèrdua i l'avenir, la chanson française, maldecaps burgesos d'Éric Rohmer, una gavina vola, un drama imaginat, quasi anhelat, i amor i desamor i amor i desamor i amor i desamor fins a l'eternitat escrit en un paper vell ficat en una ampolla.

Critica elaborada per Sergi Portela Villalón de la **Biblioteca Marc de Vilalba (Cardedeu)** en el marc del projecte Va de música.